

Колись дурною головою

Тарас Шевченко

Колись дурною головою
Я думав: "Горенько зо мною!
Як доведеться в світі жити?
Людей і господа хвалить?
В багні колодою гнилою
Валятись, старітись, гнить.
Умерти й сліду не покинуть
На обікрадений землі...
О горе! горенько мені!
І де я в світі заховуюсь?
Щодень пілати розпинають,
Морозять, шкварять на вогні!"